

ROCCORD

Romanian Centre for Country of Origin Research and Documentation
Centrul Român de Cercetare și Documentare pentru Informații din Țara de Origine

CNRR – Fundatie de utilitate publica

RĂSPUNS ITO TUNISIA – JUDECĂTORIA RĂDĂUȚI

- 1. Situația politică actuală din Tunisia, dacă există stare de urgență sau vreun avertisment pentru a călători în această țară.**
- 2. Dacă sunt respectate drepturile omului în Tunisia, în special dreptul la nediscriminare pe criterii de rasă sau culoare.**
- 3. Cum sunt tratați cetățenii de culoare, dacă le sunt respectate drepturile fundamentale sau sunt marginalizați.**
- 4. Dacă avem atât informații oficiale cât și neoficiale în acest sens.**
- 5. Există riscul de persecuție/supunere la tratamente inumane sau degradante a cetățenilor ce au fost returnați în Tunisia?**

Vă punem la dispoziție următoarele informații (6 pagini):

- 1. Situația politică actuală din Tunisia, dacă există stare de urgență sau vreun avertisment pentru a călători în această țară.**

Există factori de risc – evitați deplasările ce nu sunt necesare!

Autoritățile tunisiene au decis prelungirea stării de urgență pe întreg teritoriul Tunisiei.

A fost redeschis Ras Jedir, cel mai important punct de trecere a frontierei dintre Tunisia și Libia. În funcție de situațiile concrete existente pe plan local, restricțiile de circulație pot fi reinstituite temporar în anumite localități din sudul țării..

Au fost reluate zborurile spre Tripoli ale companiei aeriene Tunisair.

Pentru cetățenii români care doresc să treacă granița spre Libia MAE recomandă și verificarea alertelor și condițiilor de călătorie pentru Libia înaintea deplasării.

Se recomandă evitarea zonelor de centru sau sud a Tunisiei unde mai pot avea loc tulburări ale securității publice.

Cetățenii români care se află în Tunisia sunt sfătuiți:

Să respecte recomandările și anunțurile transmise de autoritățile tunisiene;

Să se supună controalelor instituite de autorități;

Să transmită Ambasadei României la Tunis coordonatele unde pot fi contactați (telefon mobil, e-mail etc.);

Să se informeze din surse oficiale cu privire la situația de securitate și asupra demersurilor întreprinse atât de MAE român, cât și la nivelul statelor membre ale UE;

Să evite locurile aglomerate sau locurile unde au loc manifestații;

Să evite zonele cu risc de criminalitate;

În cazul unor sejururi turistice se recomandă limitarea călătoriilor în teritoriu și rămânerea în hotel pe timpul nopții;

Eventualele deplasări în scop turistic să se facă doar prin intermediul agențiilor de turism agreeate și recunoscute de hotelul la care este asigurată cazarea.

În ultima perioadă, în Tunisia au continuat mișcările stradale de protest, soldate uneori cu distrugerii materiale și victime.

Noile autorități de la Tunis acționează pentru normalizarea situației din țară, având în vedere că se mai înregistrează manifestări de protest, de o amploare mai redusă. Se menține pericolul producerii de jafuri asupra clădirilor din

cartierele rezidențiale și asupra trecătorilor, inclusiv cetățeni străini, ca urmare a evadării din mai multe închisori a unor infractori de drept comun.

Au fost constatate o serie de acțiuni de protest care au rezultat în blocarea unor drumuri publice (autostrăzi, drumuri regionale sau bulevarde) sau blocarea activității unor autorități locale sau întreprinderi particulare.

(Ministerul Afacerilor Externe – Alerte de călătorie: Tunisia, 16.12.2011)

Tunisia și-a instaurat drept nou președinte un fost disident care fusese încarcerat și apoi exilat pentru că s-a opus fostului președinte, Zine-al-Abidine Ben Ali.

În urma ultimului punct de cotitură al tranziției post-revoluționare către democrație al țării, membrii adunării constituționale, parlamentul interimar al Tunisiei, l-au ales pe Moncef Marzouki drept președinte, cea mai puternică poziție după cea a primului ministru.

Marzouki, în vârstă de 66 ani, este respectat de mulți tunisieni pentru opoziția sa implacabilă față de autocraticul Ben Ali. Ca președinte, acesta va fi o contragreutate seculară față de partidul islamist moderat Ennahda, care este în acest moment forța politică dominantă din Tunisia.

Tunisia a devenit locul nașterii revoltelor arabe din ianuarie, în momentul în care protestele l-au forțat pe Ben Ali, aflat la putere de mai mult de 23 ani, să fugă în Arabia Saudită. Acest lucru a inspirat revoluțiile din Egipt și Libia, ca și protestele ce au avut loc în unele state din Orientul Mijlociu.

„Promit poporului tunisia că voi servi țara cu toată puterea mea,” a afirmat Marzouki după terminarea sesiunii de votare. „Eu reprezint o țară, un popor, o revoluție. Trăiască Tunisia. Acelor membri care mi-au acordat votul lor, vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o, iar acelor care nu m-au votat, mesajul vostru a fost recepționat... știu că mă veți considera responsabil.”

Marzouki, care a fost ales cu 153 voturi pentru din totalul de 202, va servi un mandat de un an până în momentul rescrierii Constituției și a organizării de noi alegeri. *(Guardian – „Tunisia installs Moncef Marzouki as president”, 13.12.2011)*

Tunisia este o țară mai prosperă decât vecinii săi, având legături comerciale strânse cu Europa. O mare parte a forței de muncă este angajată în agricultură, iar smochinele și măslinile sunt cultivate în zonele mai aride. Milioane de turiști europeni vizitează stațiunile tunisiene în fiecare an.

Violențele politice erau rare până recent, dar militanții islamiști au devenit un subiect de îngrijorare pentru autorități. Un atac sinucigaș cu bombă comis împotriva unei sinagogi istorice din stațiunea Djerba în 2002 a ucis 21 persoane și a condus la o scădere dramatică a numărului turiștilor.

Câteva zeci de persoane suspectate de islamism au fost ucise în urma schimburilor de focuri cu forțele de securitate din Tunis și din împrejurimile acestuia, la sfârșitul anului 2006 și începutul lui 2007. Avocații afirmă că, din 2003 încoace, sute de persoane au fost arestate sub suspiciunea că au legături cu grupurile teroriste, 2003 fiind momentul în care autoritățile au primit noi puteri de arestare.

Reprimarea violentă a protestelor din cauza șomajului și a lipsei libertății politice din iarna 2010-2011 au cauzat moartea a zeci de persoane. Dar protestele populare din stradă au continuat și Președintele Ben Ali a fugit în exil în ianuarie 2011. *(BBC News – „Tunisia Country Profile”, 07.06.2011)*

Rivalitatea dintre interesele franceze și italiene din Tunisia au culminat cu o invazie franceză în 1881 și crearea unui protectorat. Agitația pentru independență din deceniile ce au urmat Primului Război Mondial au avut până la urmă succes, forțând Franța să recunoască Tunisia ca stat independent în 1956. Primul președinte al țării, Habib Bourguiba, a stabilit un stat strict monopartidist. Acesta a dominat țara pentru 31 ani, reprimând radicalismul islamic și stabilind drepturi pentru femei care nu erau egale de nicio altă țară arabă. În noiembrie 1987, Bourguiba a fost înlăturat din funcție și înlocuit de Zine el Abidine Ben Ali, în urma unei lovituri de stat ce a decurs fără vărsare de sânge. Protestele de stradă care au început în Tunis în decembrie 2010 din cauza ratei ridicate a șomajului, a corupției, a sărăciei răspândite și a prețurilor mari a alimentelor s-au agravat în ianuarie 2011, culminând cu răscoala care a dus la sute de morți. Pe 14 ianuarie 2011, în aceeași zi în care Ben Ali a demis guvernul, acesta a fugit din țară, iar la sfârșitul lunii ianuarie 2011, primul ministru Mohamed Ghannouchi a anunțat formarea unui „guvern de unitate națională”, șeful Camerei Deputaților, Fouad M'Bazaa devenind președintele interimar. *(CIA – „The World Factbook – Tunisia”, 05.07.2011)*

2. Dacă sunt respectate drepturile omului în Tunisia, în special dreptul la nediscriminare pe criterii de rasă sau culoare.

Autoritățile au menținut restricții dure asupra libertății de exprimare, asociere și adunare, iar criticii guvernului au continuat să fie hărțuiți, amenințați și încarcerați. Foștii prizonieri politici erau de asemenea hărțuiți, intimidati și

supuși unor restricții. Au fost de asemenea raportate cazuri de tortură și alte rele tratamente în secțiile de poliție și în închisori. Persoanele acționate în judecată sub incidența legii anti-terorism erau condamnate la termene lungi de pedeapsă cu închisoarea după ce participau la procese nedrepte. Au continuat să fie impuse pedepse cu moartea, dar guvernul a menținut un moratoriu asupra execuțiilor. (*Amnesty International – Tunisia: „Amnesty International Report 2011 – The State of the World’s Human Rights”, 13.05.2011*)

O campanie media desfășurată de stat în 2010 a cerut aplicarea unor amendamente constituționale, care ar ridica limita de vârstă a candidaților prezidențiali, permițându-i Președintelui Zine el-Abidine Ben Ali să candideze pentru un al șaselea termen în anul 2014. În tot cursul anului, autoritățile au continuat să hărțuiască, să aresteze și să încarceze jurnaliști și bloggieri, activiști ai drepturilor omului, și oponenți politici ai guvernului, iar o lege aprobată în iunie a impus noi restricții penale asupra activității partidelor de opoziție. La sfârșitul lunii decembrie (2010, n.c.) au izbucnit demonstrații antiguvernamentale, aprinse de suicidul prin incendiere al unui vânzător de fructe, care protesta împotriva hărțuirii comise de poliție. (*Freedom House – Tunisia: „Freedom in the World 2011”, 05.2011*)

Tunisia este o republică constituțională cu o populație de aproximativ 10 milioane locuitori, care, în timpul anului, a fost dominată de un singur partid politic, Marșul Democratic Constituțional (Democratic Constitutional Rally – RCD). La 31 decembrie, Zine El Abidine Ben Ali, președintele țării în funcție din 1987, se afla încă la conducerea țării. În octombrie 2009, Președintele Ben Ali a candidat din nou împotriva a trei rivali din opoziție, fiind declarat câștigător cu 89,6 procente din votul popular, urmând a servi un al cincilea mandat de cinci ani. În cadrul alegerilor concurente pentru Camera Deputaților, RCD a câștigat 161 din cele 214 locuri. Restricțiile impuse împotriva candidaților și variatele aspecte procedurale ale alegerilor au provocat dubii asupra faptului dacă atât cele prezidențiale cât și cele legislative au fost libere și corecte. În 2008, alegerile indirecte pentru un anumit număr de locuri din Camera Consilierilor, camera superioară a parlamentului, au avut ca rezultat un corp pro-RCD foarte mare. Forțele de securitate au raportat în fața autorităților civile.

În timpul anului au existat limitări semnificative ale dreptului cetățenilor de a-și schimba guvernul. Au apărut rapoarte cu privire la cel puțin o ucidere arbitrară sau nelegitimă. Organizațiile non-guvernamentale locale și internaționale au raportat faptul că forțele de securitate au torturat și abuzat fizic prizonierii și deținuții, și au arestat și reținut arbitrar persoane individuale. Forțele de securitate au acționat cu impunitate, fiind sancționate de oficiali de rang înalt. Au apărut de asemenea rapoarte cu privire la detenții anterioare procesului cu o durată prelungită cât și detenții secrete. Restricțiile grave impuse de guvern asupra libertății de exprimare, a presei și a asocierii s-au înrăutățit în perioada premergătoare alegerilor din octombrie 2009. Guvernul a continuat să fie intolerant față de criticile publice, și au apărut rapoarte răspândite conform cărora acesta a folosit intimidarea, investigații penale, sistemul judiciar, arestări arbitrar, restricții rezidențiale și controlul călătoriilor pentru a descuraja criticile aduse la adresa sa. Corupția din cadrul oficialilor guvernului a continuat să reprezinte o problemă. (*US Department of State – Tunisia: „Country Report on Human Rights Practices 2010”, 08.04.2011*)

3. Cum sunt tratați cetățenii de culoare, dacă le sunt respectate drepturile fundamentale sau sunt marginalizați.

Grupuri etnice: arab-berber 98%, european 1%, alții 1%.

Tunisienii din epoca modernă sunt urmașii poporului berber indigen și a popoarelor din numeroase civilizații care au invadat, migrat sau au fost asimilate în populația totală de-a lungul secolelor. Istoria scrisă din Tunisia începe cu sosirea fenicienilor, care au fondat Cartagina și așezările nord-africane în secolul 8 î.e.n. Cartagina a devenit o putere maritimă majoră, purtând lupte cu Roma pentru controlul Mării Mediterane, până când a fost învinsă și capturată de romani în anul 146 î.e.n. Romanii au condus și au colonizat Africa de Nord până în secolul 5, când Imperiul Roman a decăzut și Tunisia a fost invadată de triburi europene, incluzând vandalii. Cucerirea musulmană din secolul 7 a transformat Tunisia și componența populației sale, țara suferind valuri consecutive de migrație provenite din lumea arabă și otomană, inclusiv a unor cifre importante de musulmani spanioli și evrei la sfârșitul secolului 15. Tunisia a devenit centru culturii și civilizației arabe, fiind asimilată în Imperiul Otoman în secolul 16. Țara a fost un protectorat francez din 1881 până la obținerea independenței din 1956, și menține puternice legături politice, economice și culturale cu Franța.

Aproape toți tunisienii (99% din totalul populației) sunt musulmani. A existat o populație evreică în insula sudică Djerba pentru 2000 ani, și încă mai există o mică populație evreică în Tunis și alte orașe, aceștia fiind în principal descendenții celor care au fugit din Spania la sfârșitul secolului 15. O mică comunitate creștină este împrăștiată în toată țara, incluzând rezidenți străini, ca și câteva sute de cetățeni născuți în Tunisia, care s-au convertit la creștinism.

Micile minorități nomadice au fost în mare parte asimilate în populația globală. (*US Department of State – „Background Note: Tunisia”, 22.10.2011*)

În timpul avut la dispoziție, din sursele consultate, nu s-a putut descoperi modul în care sunt tratați cetățenii de culoare în Tunisia.

4. Dacă avem atât informații oficiale cât și neoficiale în acest sens.

Răspunsurile oferite de centrul de documentare ROCCORD sunt obținute din surse oficiale, fiind pregătite în urma cercetării informațiilor accesibile din punct de vedere public și în limita timpului avut la dispoziție.

5. Există riscul de persecuție/supunere la tratamente inumane sau degradante a cetățenilor ce au fost returnați în Tunisia?

Legea asigură libertatea de mișcare pe teritoriul țării, călătoriile în străinătate, emigrarea și repatrierea; totuși, guvernul nu a respectat întotdeauna aceste drepturi în practică. Guvernul a restricționat călătoriile în țară și în străinătate a unor disidenți, islamiști, sau a rudelor acestora. Legea permite guvernului să impună un termen de cinci ani de „control administrativ” asupra unor foști prizonieri, care constituie un tip de exil intern, limitându-le acestora posibilitatea de a călători pe teritoriul și în exteriorul țării.

Guvernul a cooperat în general cu UNHCR și alte organizații umanitare de asistare a refugiaților, solicitanților de azil și a altor persoane în cauză; totuși, guvernul nu a oferit protecție pentru acest tip de persoane, și nici nu a permis accesul UNHCR în centrele de detenție. În absența unei legislații specifice cu privire la subiectul refugiaților, aceștia erau tratați ca străini, și nu exista nicio restricție oficială guvernamentală asupra libertății lor de mișcare.

Legea permite instanțelor să anuleze pașapoarte și conține prevederi largi care permit instanțelor și Ministerului de Interne să confişte pașapoarte pe temeiuri de securitate națională și să le interzică cetățenilor dreptul de a-și prezenta cazurile împotriva confiscării sau să facă apel împotriva deciziei judecătorilor. Ministerul trebuie să se supună deciziei instanțelor, prin procurorul public, să ceară confiscarea sau păstrarea pașaportului cetățenilor; totuși, acesta a trecut deseori peste procurorul public cu impunitate. Mulți cetățeni, în special jurnaliștii, au raportat că aveau dificultăți în aplicarea pentru pașaport sau pentru reînnoirea acestuia, acuzând guvernul că le blochează cererile doar pe temeiuri de opoziție politică.

Potrivit rapoartelor, guvernul a continuat să ignore cererile de pașaport venite din partea lui Mohamed Nejib Krifi, un fost prizonier politic. Krifi, căruia îi fusese confiscat pașaportul încă din 1998, a trimis șapte cereri atât către ministerul de justiție cât și de interne, neprimind niciun răspuns din 2003 până azi.

Pe 3 aprilie, poliția l-a informat pe jurnalistul Mohamed Hamrouni, angajat la ziarul Al-Mowqif, care solicitase eliberarea unui pașaport în mai 2009, că ministerul de interne i-a respins cererea. Hamrouni a susținut că acest refuz a venit din cauza muncii sale de jurnalist al opoziției.

Jurnalistul și fostul prizonier Slim Boukdhir rămăsese în continuare fără pașaport la sfârșitul anului. Boukdhir, care înaintase cererea originală de eliberare a pașaportului în 2003, a fost arestat în 2007 și a petrecut nouă luni în închisoare, fiind acuzat de insultarea unui oficial public, de indecență publică, și de refuzul de a-și prezenta cartea de identitate în fața unui oficial al securității.

Fostul lider An-Nahdha, Mohamed Sedki Labidi, a fost lipsit de pașaport pentru ultimii 14 ani, fără o decizie a instanței în acest sens.

Potrivit Constituției, niciun cetățean nu poate fi exilat din țară și nici nu i se poate interzice să se întoarcă; totuși, guvernul a folosit controlul administrativ ca metodă de exil intern punitiv. Măsurile de control administrativ, care intră în vigoare în momentul eliberării unui deținut din închisoare, sunt similare cu restricțiile eliberării pe cuvânt de onoare, cu excepția faptului că acestea pot fi aplicate deținuților chiar și după ce aceștia își servesc sentința. Guvernul le cere acestor persoane să rămână „în zona în care locuiesc”, aceasta fiind determinată de guvern, putând fi oriunde în țară. Acestora li se mai poate cere să raporteze frecvent la o secție de poliție, uneori fiind anunțați cu doar o seară înainte. La secția de poliție, aceștia ar putea fi forțați să aștepte ore întregi înainte de a le fi permis să intre, deținerea unei slujbe normale devenind astfel imposibilă. Numeroși islamiști care au fost eliberați din închisoare în timpul ultimilor ani au fost supuși la tipul acesta de cerințe.

Prin lege, măsurile de control administrativ pot fi impus doar la condamnare; totuși un fost profesor de liceu și membru al An-Nahdha, Nouri Chniti, a susținut că a fost supus la măsuri de control administrative extrajudiciare din 1991, când a primit o sentință cu suspendare care nu includea acest tip de măsuri.

Guvernul a împiedicat pe unii oponenți politici aflați în exil în străinătate să își obțină sau reînnoiască pașapoartele pentru a se întoarce în țară. (*US Department of State – Tunisia: „Country Report on Human Rights Practices 2010”, 08.04.2011*)

Vă aducem la cunoștință că informațiile oferite în mod gratuit de centrul ROCCORD din cadrul Consiliului Național Român pentru Refugiați (CNRR) sunt informații publice, selectate și traduse în urma căutării pe internet. Aceste informații nu rezultă din actele sau evidențele CNRR.

REFERINTE:

Ministerul Afacerilor Externe – Alerte de călătorie: Tunisia, 16.12.2011, disponibil la:
<http://www.mae.ro/travel-alerts/2928>, accesat la 16.12.2011

Guardian – „Tunisia installs Moncef Marzouki as president”, 13.12.2011, disponibil la:
<http://www.guardian.co.uk/world/2011/dec/13/tunisia-moncef-marzouki-president>, accesat la 16.12.2011

US Department of State – „Background Note: Tunisia”, 22.10.2011, disponibil la:
<http://www.state.gov/r/pa/ei/bgn/5439.htm>, accesat la 16.12.2011

Amnesty International – Tunisia: „Amnesty International Report 2011 – The State of the World’s Human Rights”, 13.05.2011, disponibil la:
<http://www.amnesty.org/en/region/tunisia/report-2011>, accesat la 11.07.2011

Freedom House – Tunisia: „Freedom in the World 2011”, 05.2011, disponibil la:
<http://freedomhouse.org/template.cfm?page=363&year=2011&country=8151>, accesat la 11.07.2011

US Department of State – Tunisia: „Country Report on Human Rights Practices 2010”, 08.04.2011, disponibil la:
http://www.ecoi.net/local_link/158212/260646_en.html, accesat la 11.07.2011

BBC News – „Tunisia Country Profile”, 07.06.2011, disponibil la:
http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/country_profiles/791969.stm, accesat la 11.07.2011

CIA – „The World Factbook – Tunisia”, 05.07.2011, disponibil la:
<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ts.html>, accesat la 11.07.2011

În cazul în care sunt necesare clarificări ulterioare vă stăm la dispoziție pentru a vă oferi un răspuns mai detaliat.

Vă informăm că ROCCORD răspunde tuturor cererilor de informații din țara de origine, adresate către CNRR. O cerere de informații poate conține maxim 5 întrebări punctuale. În cazul în care nu au fost găsite informații pe teme solicitate, ROCCORD transmite beneficiarului (avocat, instanță, etc.) un răspuns în care se exprimă acest fapt. În caz că numărul solicitărilor de informații din țara de origine depășește capacitatea de muncă a personalului nostru, în perioada respectivă, ROCCORD va răspunde solicitării cu un răspuns negativ în care se indică motivele pentru care răspunsul solicitat nu a putut fi furnizat.

ROCCORD oferă răspuns la toate cererile de informații din țara de origine care îi sunt adresate, și evidențiem către factorii de decizie implicați în procedura de azil că răspunsul ROCCORD este singura dovada autentică care atestă ca cererea de informații din țara de origine a fost depusă la CNRR.

Acest răspuns a fost pregătit în urma cercetării informațiilor publice accesibile în prezent la Centrul de Documentare - ROCCORD al CNRR în limita de timp avută la dispoziție. Întrebările adresate se regăsesc în forma în care au fost depuse la CNRR. Traducerea nu a fost efectuată de către traducători autorizați.

ROCCORD nu își asumă răspunderea pentru cererile netrimise în timp util sau cu adrese de contact menționate greșit. Răspunsurile oferite sunt menite să vină în sprijinul soluționării cauzelor cu refugiați și au caracter voluntar, fiind rezultatul unor activități specifice, cu reguli stricte de cercetare și documentare, conform ghidurilor la nivel european cu privire la informațiile din țara de origine.

Răspunsurile sunt oferite cu cel puțin o zi înainte de termenul de judecată prin email sau fax în urma datelor de contact prezentate de solicitant.

Cercetătorii din cadrul centrului ROCCORD au obligația de a respecta confidențialitatea datelor personale ale solicitanților de azil precum și orice altă informație cu care vin în contact.

Acest răspuns a fost trimis direct la data de 16.12.2011.

Contact:

str. Mantuleasa 42, etaj 3, ap. 10, Sector 3, Bucuresti, Cod 023962, Romania

Tel / Fax: + 40.21.312.62.10 / +40.31.405.02.76

roccord@cnrr.ro;